

THE LUTHERAN

UNIVERSITY HERALD.

No. 11.

Feb. 1. 1892.

A pedagogical literary and social Monthly.

50 Cents pr. annum.

Vol. I.

Et Ord af Runeberg.

(Andreas Veiter)

Runeberg, den ædle finste Digter,
En af Aandens mægtige og store.
Han, hvis Navn paa Poesiens Himmel
Straaler evigt blandt de høje Stjerner,
Var ei blot en sjelden Digter-Heros,
Men et sjeldent Menneske tillige:
Ei han blændedes af Straale-Blansen,
Der omgav hans Navn, til Skyen baaret,
Aldrig Virals-Luften nam berused',
Thi hans Hjerte ærligt var og ydmygt!
Aldrig, som saa mangen, kne han køied'
For sig selv, men kun for Himlens Herre.

Hør et Ord, som han en Gang har talet,
Mere værd end klare Poestene,
Gyldne Ord lig i Sølv-Skaale!

Engang sad i Venne-Kreds fortrolig
Runeberg, da, greben af Begeistring,
En af Vennerne tog saa til-orde:
„O, hvor det maa være stort og herligt,
Hvor dog den kan lykkelig sig prise,
Der til Lod sit Sangens ædle Gave,
Jik det kaldt ot tolle Hjertets Længsler,
At udtale, hvad i Folket lever!
Vedre kan ei tænkes her paa Jorden,
Mere hertig Lod kan ikke findes!“

Brat da talte Runeberg og sagde:
„At, hvad er det alt? Hvad er en Digter,
Hvad den store, som er vidt navnturdig?
— Bonde-Violiner er' vi alle!
Men engang imellem tager Herren,
Mesteren, som bor i Skjønheds Rige,
En af os og rører Hjertets Strenge.
Klang der kommer da i Instrumentet,
Til en deilig, kostbar K r e m o n e s e r
Bliver det, naar Mesteren det rører.
Da kan Tonen lyde skjønt og kraftigt,
Thi fra Harmoniens (vig-sjønne Rige
Prufer gjennem Stengen Himlens Toner.
Men naar Mesteren igjen sit Redskab
Lægger bort— da duer det ikke mere,
— Det er atter B o n d e - V i o l i n e n !“

„Hvor stort et Territorium en Prest kan indbefatte i et Sognekald uden at være en Sværmer,”

spørger *Methodistbladet* „*Vidnesbyrdet*“ os om, og vi har lovet at give Svar. Dette maa efter Skriften lyde omtrent saaledes: Han kan i sit Sognekald kun indbefatte et saa stort Territorium, som Herren selv efter sin aabenbarede Husholdning har tildelt ham som hans Maal af Virksomhed i en bestemt Kreds. Saadant Svar maa vi give, fordi der staar skrevet, ikke at Mennesker, men at Gud har sat i Menigheden først nogle til Apostler, for det andet Profeter, for det tredje Lærere o. s. v. 1 Kor. 13, 28. Han bestiftede nogle til Apostler, nogle til Profeter, nogle til Evangelister, nogle til Hyrder og Lærere, til de helliges fuldkomne Beredelse, til Embedets Forvaltning. Ef. 4, 11, 12.

Men at ikke hver Prest eller Biskop har hele Verden til sit Sognekald, lærer Skriften os ganske klart. Vel har Herrens Discipelskare, d. e. Guds Kirke paa Jorden, den Befaling at missionere i den ganske Verden; men ingen enkelt af dem, ikke engang de store Apostler Petrus og Paulus fik hele Verden til sit Sognekald. Ved Paulus lærer nemlig den Helligaand os, at Gud ikke er Forvirrings, men Ordenens Gud og satte saadan Orden, at han gav Petrus Kraft til Apostlembede hos de omfkaarne og han (Paulus) Kraft dertil blandt Hedningerne. Gal. 2, 8. Denne guddommelige Orden angaaende Grændserne for en Prests Sognekald forklarer, indiskerper og forsvare Paulus ligeoverfor Partistiftere, der til alle Tider synes at blive drevne af den samme Aand, som heller ikke i dette Stykke vil bøie sig efter Guds Vilje.

Paulus skriver til Korintherne: Men vi rose os ikke af det, der ikke er os tilmaalt, men deraf, at vi efter det bestemte Maal, hvilket Maal Gud haver tildelt os, ere komne ogsaa til eder. Thi vi overstride ei vor Grændse, som de, der ikke have naart til eder, thi ogsaa til eder ere vi komne i Kristi Evangelium; saa vi rose os ikke af det, som ikke er os tilmaalt, af fremmede Arbejder, men vi have Haab om, at naar eders Tro vozer, ville vi ved eder efter den os givne Bestemmelse komme langt videre, til at prædike Evangelium for dem, som

bo paa hin Side af eder, men ikke rose os af det, der var en anden bestemt af det allerede fuldforte. 2 Kor. 10, 13 — 16. Disse Ord er klare nok for enhver, der vil bøie sig for Guds Ord. Paulus lærer dog her tydeligt, 1. at der er et bestemt Maal tilmaakt ham og Timotheus, 2. at dette Maal er tildelt dem af Gud selv, 3. at de ikke maatte overskride sine Grandsfer, 4. at de virkelig havde naaet til Korintherne uden at bygge paa fremmed Arbejde, og at de altsaa var hans Sognskald, som han var ansvarlig for som noget, der var tilmaakt ham og ikke en anden.

En tydig Forkynder og L ser af disse Ord vilde sig endvidere omtrent saaledes: naar der nu er et „bestemt Maal af Gud tilmaakt og tildelt“ Paulus og Timotheus, og Grandsfer, som ikke maa overskrides, saa maa der være et bestemt Maal og visse Grandsfer tildelt ogsaa mig, som vil vandre efter samme Regel, tjene samme Herre og drive samme Slags Arbejde som de.

Men at denne Orden ogsaa gjælder andre end Paulus og Timotheus, sees end tydeligere, I st af de udtrykkelige Ord i B. 16 om, at der er noget „der var en anden bestemt,“ 2det af den Omstændighed, at Paulus netop gjør denne Guds Orden gjældende ligeoverfor andre, nemlig Partistifterne, „saadanne falske Apostler, svigefulde Arbejdere, som paatage sig Stikkelse af Kristi Apostler,“ der den Gang som nu vidste at snakke vakkert til Menighedslemmer om sin egen Aand og Kraft til at frelse Syndere, medens deres Prest var daarlig og „Talen kraftesløs.“

Denne vrmmelige selvtilfredse Hovmodigheds Aand, der ogsaa udmærker sig ved en eiendommelig Kløgt og stor J ver for at missionere midt iblandt kristne Menigheder, som allerede har Evangeliets Betjening, var det, som endog voldte flere af de apostoliske Menigheder megen Splid og R d. En ganske anden Aand aabenbarer sig gennem Paulus, der paa en Gud velbehagelig Maade ivrede for Sjælenes Frelse, naar han taler om Missionsvirksomhed, at han fra Jerusalem og trindt omkring, indtil Assyrien tilfulde havde forkyndt Kristi Evangelium, „dog saaledes,“ siger han, „at jeg havde synderlig Lyst til at prædike Evangelium, ikke der hvor Kristus var nævnet, paa det at jeg ikke skulde bygge paa en fremmed Grundvold, men, som skrevet staar: De, for hvilke intet var kundgjort om ham, skulle se.“ Rom. 15, 20, 21.

Disse Grundsætninger er gjerne en Str k og Forargelse for alle omstreibende Prædikanter, der pleie at møde det som død Bogstavtr dsom uden Liv og Aand, naar man sætter frem for dem Guds Ord og Orden. Men for ydmyge, troende og samvittighedsfulde Arbejdere i Kirken er de tr stefulde og opmuntrende. Naar de geraade i Anfegtelse og R d paa Grund af mange stemme Ting i deres Arbejde, da kommer de ihu, at de ikk  af Slumpetr f eller efter eget Godtlykke, men efter Overhyrdens naabige Vilje har faaet sit bestemte Maal af Virksomhed og Ansvar, og at de faar og Lam, de skal røgte, er netop de, som den alvidende og barmhertige Fader har tildelt dem, og at de ikke beh ver at gjøre Regnskab for flere end de dem betroede Sjæle. Naar de fristes endog til at forlade sin Post som B gtere, da mindes de atter, at det er Herren den almægtige, som har anvist dem deres Plads. Han har sat sit Liv til for dem, derfor vil de gjerne lyde ham og, om fornødent, endog ofre Livet under Troskabsbaneret

mod hans Ord og Vilje. De er fuldt overbeviste om, at Overhyrden baade vil og ved, hvad der er tjenligt saavel for Hyrden som Faarene.

Hermed tror vi, at vi i Virkeligheden har indfriet vort L ste om at besvare det Sp rsgmaal, der staar som Overskrift for dette Stykke. Men der et andet Sp rsgmaal, der er ligesaa vigtigt som hint, og hvis Besvarelse kaster et klarere Lys paa det første. Det er dette Sp rsgmaal: paa hvilken Maade tildeler nu Gud hver Sogneprest det ham bestemte Maal, som vi netop horte hans Ord om? Dette er ogsaa et praktisk vigtigt Sp rsgmaal, som Herren tydeligt nok har besvaret for os i sit Ord. Derfor vil vi betragte hans Svar. Vi har al Grund til at tro, at Methodisterne ikke besvare dette Sp rsgmaal efter Guds Ord. Da vi har paataget os at give dem Svar paa det første, bør vi vel ogsaa give lidt Besked om det sidste for om muligt at undgaa Misforstaaelse fra deres Side.

Vi tro nemlig, at vi efter Guds Ord ikke har L v til at tro, at naar en faar Lyst til al drage omkring og prædike, saa er det dermed beviit, at han af Gud har faaet det Kald. Thi Guds Ord lærer os tydeligt, at mange falske Profeter, falske Apostler, ja endog falske Kristi vil opstaa.

(Forts.)

Om Borneopdragelsen.

(Efter Rektor B. C. Rodhe i G teborg.)

(Slutning.)

7. Søg saavidt muligt, at alle Bestraffelser og Formaninger sker i Enrum.

Lad ikke hele Huset faa Del i Sagen. Tag dit Barn affides. — Formild dit Sind og bed om Naade til baade at formane og tugte ret. T nk saemforalt efter, om du muligens selv kan have nogen Skyld i Barnets Feiltrin. Søg da at komme til Opgj r med Gud dermed, paa samme Gang som du selv gjør op med dit Barn Formaning og Tugten i Enrum tar bedre og virker til Bessignelse.

8. D r p r ikke gamle Feil, som er blevet straffede og forladte.

Det avler Modløshed og Forbitrelse. Gud tratter ikke til evig Tid. Lad det forladte være gjemt og glemt.

9. Søg altid at fremstille dig som et M nster i Handel og Vandel.

Forgjæves er al Formaning og Tugt, om ikke dit Liv staar der som et Forbillede. Dit Liv, dine Ord og Handlinger, din hele Omgjængelse b r ligesom danne et Underlag for D storingen. Forsøg ikke at føre dine Barn til H re, naar du selv gaar til Venstre. Dit Liv skal slaa ind Epingerne, saa de sidder fast.

10. Søg saavidt muligt Selskab med dine Barn baade hjemme og borte.

Men formår ikke deres Tilværelse ved din Nærværelse. De er glade og fulde af L g. L g med dem. Se glad ud. Men styr nu Regen, saa den blir til Nytte og Lærdom. Hvis du interesserer dig for Børnene, saa skal de interessere sig for

dig. De skal ikke bryde sig om andet Selskab. De har Glæde nok hos dig. —

Tilslidst taledes Rodhe nogle Trøstens Ord til dem, som forsømte sine Børns Opfostring. Dette er forfærdelig ilde, thi Følgerne gaar langt, langt. Men nu har d. s. s. Forældre intet andet at gjøre end bede Gud forlade sig og søge Naade til saavidt muligt at faa gjøre god igjen sin Forsømmelse, samt bede dem vende sig til Gud og søge Frelse fra alle Syndens Følger hos ham.

Dette kan ikke ske uden Ydmygelse og Knælen ved Naadens Trone. Men dette er det eneste sikre Leds og Redningsmiddel. Grib til det.

Tilslut omtalede han en Beretning om Virkningen af en Moders Bøn.

Der var en Søn, som voksede op og blev ulydig og forfalden. Hans Moder forvandede og bad ham, men det hjalp ikke. Han sluttede sig til daarligt Selskab. Tilslidst gav han sig tiljøs. Da han reiste fra Hjemmet — som laa i Nærheden af Helsingfors i Finland — stoppede han Fingrene i Ørene for at slippe at høre Moderens Bønner og Formaning. Men da Skydsen svingede om Hjørnet af Alleen, littede han op til Trappen.

Der stod Moderen og strakte begge sine Hænder mod Himlen og raabte under Taarer: Gud, forbarme dig over min Søn! —

Et Aar var gaaet.

Han havde faret Jorden rundt. Men aldrig gik det Billedet ud af hans Erindring. Midt i Stormens Brusken hørte hans Moderens bedrøvede Røst, og ofte stod hun for ham i Drømmen med udtraakte Arme og raabte: Gud, forbarme dig over min Søn!

Omsider mignede hans Hjerter. Han maatte rejse hjem til sin Moder. Han maatte blive frelst.

Stor tro.

I en affides landsby boede en fattig kvinde, som naboerne for hendes hjertelige og indrørlige fromhed kaldte „Katharina med den store tro.“ Til landsbyen kom engang en reisende prest og hørte da tale om denne „Katharina med den store tro.“ Han besluttede at opsjøge hende, og man viste ham til hendes hytte.

Der fandt han en gammel kone, som just vendte tilbage fra skoven med et knippe riskviste. „Er I Katharina med den store tro?“ spurgte han prøvende. „Om jeg har en stor tro, det ved jeg ikke,“ svarede hun med lysende blik; „men det ved jeg, at jeg har en stor Frelser.“

Stolthed.

En fornem dame tiltalte engang Venjel saaledes:

„Jeg hører, hr. prælat, at De skal være profet; saa sig mig dog: gives der vel ogsaa i himmelen særskilte pladse for høie standspersoner?“ „Vistnok gives der saadanne sæder,“ svarede Venjel, „men de er desværre meget stævede, som De kan læse i Matth. 19, 24 og 1 Kor. 1, 26.“

Hvem tilhører den lutheriske Kirke?

„Ikke alene de tilhører vor“ (den lutheriske) „Kirke, der kalder sig Lutheranere, men alle rettroende kristne, ja til den hører Jesu Kristi hele Av. Den lutheriske Kirke er saaledes ikke indskrænket til dem, der fra Ungdommen af har baaet dens Navn eller senere formelig sluttet sig til den. Enhver, som i Oprigtighed underkaster sig det hele skrevne Guds Ord, i sit Hjerter har den sande Tro paa vor kjære Herre Jesus Kristus og bekjender ham for Verden, rækker vi Broderhaanden, agter ham for vor Broder i Kristus, ja for en Lutheraner, i hvilken Sælt han end maatte være skjult eller ligge fangen. Vi ved, at Gud kan bevare Tusender af Børn, ogsaa hvor alt synes at være opløst af Baalstjeneste. Vi ved, at Guds Ord er saa kraftigt, at selv der, hvor det lyder meget sparsomt, ja opblandet med mange Mennekelærdomme, fødes Guds Børn, saa at Kristus kommer at herske ogsaa midt iblandt sine Fiender. Vi fordømmer derfor intet Menneke, han kalde sig nu, hvad han vil, men forkynder alene Guds Dom: „Pro, som tror og bliver dæbt, skal blive salig; men hvo, som ikke tror, skal blive fordømt.“

Et er det, naar man spørger os: Hvorpaa kjender man Kirken? og et andet: Hvem er Kirken? Paa det første Spørgsmaal svarer vi: Den bliver kjendt paa det guddommelige Ords rene Prædiken og paa den rette Brug af Sakramenterne. Paa det andet: Kirken er Samfundet af alle de troende i deres Velhed. Den Grundsatning har baade Luther og alle egne lutheriske Lærere altid haudet, at ikke alle de virkelig er Lutheranere, der kalder sig saaledes. De har altid lært, at mangfoldige bærer dette Navn, der blot vanærer dette og beviser ved sit kjædelige Væsen, at de ikke er Vemmer paa Kristi aandelige Vegeme, ikke er sande kristne. At der paa den anden Side gives mangfoldige, der vel aldrig har kaldt sig lutheriske, men som dog har været sande kristne og derfor Lutheranere i Aand og Sandhed, har de ligesaa klart bevidnet. Den lutheriske Kirke er ikke indskrænket til dem, som bærer Navnet, heller ikke til et vist Land eller en vis Tid. Ved at kalde os lutheriske, bekjender vi os meg mere til den sande katolske og apostolske Kirke, hvis Være Luther har prædiket. Saalange der har været en rettroende Kirke paa Jorden, har ogsaa den lutheriske Kirke været til. Den er, saa underligt det end lyder, ligesaa gammel som Verden selv. Den har nemlig ingen anden Være end den, som Patriarkerne, Profeterne og Apostlene har annammet fra Gud og forkyndt for Verden. Vel er Navnet „Lutherisk“ først opkommet for lidt over 350 Aar siden, men ikke Sagen, som der ved betegnes. Naar man derfor saa ofte spørger: Hvor var da den lutheriske Kirke før Luther? saa er Svaret let. Den var overalt, hvor der var kristne, som af Hjertet troede paa den Herre Jesus og hans hellige Evangelium og ikke ved Mennekelærdomme lod sig føre bort fra denne alene saliggjørende Tro, eller ialfald i Dødens Nød tog sin Tilflugt til ham alene. Selv midt i Pavedømmets har den lutheriske Kirke før Luthers Tid haft sine Medlemmer; thi ikke paa Navnet, men paa Væren kommer alt an i Herrens Kirke.“

Fra Byggearbeidet.

I Begyndelsen af November sidstleden fik Skolens Korporation fuld Warranty Deed uden nogenformig indskrænkende Klausul paa det Stykke Land, hvorpaa Skolebygningen opføres. Om nogen maatte have været ængstelig for, hvorledes vi til 1ste Nov. stod med Hensyn til Opfyldelse af vort Løfte, om at have anvendt 15 Tusinde Dollars, som maatte til, for at vi kunde faa Deed paa hint Stykke, da vil nu en saadan kunne blive fritagen fra den Bekymring, da vi har fuld Eiendomsret paa de ti Acres, som vi bygger paa. Snart faar vi ogsaa Deed paa de andre ti Acres, som hører til Skolegrunden. Desuden har vi faaet Deed paa en hel Del Votter og Acres, som Eiendomsbesiddere i Nærheden af Skolen har givet os og flere skal endnu faaes.

Paa Bygningen gaar Arbeidet jevnt og godt fremad. Vægning af al Brick er udsat til en Kontraktør, Peter Lindfrans, der har lært sit Haandværk i Norge og arbeidet flere Aar her i Landet paa egen Haand. Han er svensk af Fødsel, og har de bedste Vidnesbyrd fra dem, som han her i Byen har opført Bygninger for. Han er ogsaa en ordentlig ung Mand, som har varm Interesse for Skolen, ligesaa vel som han sætter en Værdi i at opføre denne store Bygning paa en saadan Maade, at den kan tjene som Bevis paa og Anbefaling af hans Dygtighed som Murmester. Han har ogsaa dygtige Haandværkere med sig.

Den 9de Januar paabegyndtes Brickmuringen, og da vi siden for det meste har haft ganske godt Veir, har Arbeidet gaaet raaskt fremad. Alle Binduerammer er færdige for hele Bygningen, Dørfarmene til Yderdørene ligesaa. Nu burde vi derfor faa drive Arbeidet stadigt fremad, hvilket letvindt kan ske, naar man bare har Penge. Vi beder derfor enhver, som ønsker dette Arbeide Fremgang, at han vil komme vort Arbeide ihu med troende Bøn og Kjærlighedsgaver.

Til den Arbeidsstyrke, som vi nu daglig har i Virksomhed, gaar der over \$75 bare i Vøn for hver Dag, og desuden trænges der til hver Dag en hel Del Mursten, Kalk og Lumber.

Basementet skal opføres af almindelig Mursten og siden belægges med Cement paa Udsiden. Den øvrige Del af Huset's Ydervægge opføres af presset Brick „fra Japan“ paa Udsiden, men forresten af almindelig Brick. Bricken fra Japan haaber vi at faa ved den Tid, Basementet er færdigt, nemlig ved Slutten af Februar.

Til Slutten af Mai skal al Brickmuring efter Kontrakten være færdig. Herren give, at ogsaa dette maatte lykkes vel for hans Barmhjertigheds Skyld. Amen.

Tacoma den 20de Jan. 1892.

B. S.

Granite Falls, Minn., 1 Dec. 1891.

Kjære Past. Garstad!

Bedlagt sendes 50 Cents for Herald.

Jeg har faaet flere Exemplarer af Bladet og synes meget godt om det.

Venlig Hilsen
D. Løvensgaard.

Til Læserne!

Vi agter at fortsætte med Herald ogsaa efter denne Aargang, hvorfor vi nu beder vore Venner og andre, som vi er saa fri at sende et Prøvenummer, om straks ved Modtagelsen af dette Nummer at abonnere paa anden Aargang og sende 50 Cents.

Dannede og oplyste Mænd har udtalt sin Tilfredshed med vort lille Blad, og vi vil forsøge at give det et alsidigt, sundt og lærerigt Indhold, saa det opfylder alle rimelige Krav. Vi har Løste paa Bidrag fra flere dygtige Mænd s. Ex. Prof. Bothne, Decorah, og Prof. Swensen, Albert Lea, desuden har vi en kort Udsigt over det norske Folks Litteratur af Cand. Mag. Brinchman, som vi skal trykke i Herald. Endvidere agter vi som før at meddele gode kristelige Fortællinger og Afhandlinger over Undervisning og Tøbragelse, Kunst og sociale Spørgsmaal, Gaader o. s. v.

Pastor Dietrichson besøger Bladets Trykning, og enhver, som har Etvøn paa Tingen, vil se, at Bladets Udtryk er særdeles smagfuldt og pent. Vi opfordrer nok en Gang vore Læsere til at gemme hvert Nummer og saa indbinde hver Aargang i en Bog. Det vil blive en interessant og værdifuld Bog, som Læsere godt kan sætte i sin Boghylde.

Bladet vil altid være Tolk for vort højere og lavere Skolevæsen, og dets Spalter staar aabne for gode Indlæg, kun at de er korte og gode. Kirkelige Nyheder fra Vestkysten vil i anden Aargang faa god Plads. — Vi skulde inderlig ønske, at Bladet fik almindelig Udbredelse ved Kysten, hvor det er det eneste skandinaviske-lutheriske Kirkeblad. Enhver int. resereret Lutheraner bør derfor abonnere paa anden Aargang af Lutheran University Herald. Adresse: The L. U. Herald, Cal. Bldg. Room 307, Tacoma, Wash.

Agenter.

Mr. T. Jordan, en af de ældste Borgere i Tacoma og en meget agtet og respekteret Mand, reiser for Tiden i Østen og arbejder for vor Skole.

Vi anbefaler Mr. Jordan paa det bedste. Af andre Mænd, som arbejder for vor Sag, vil vi nævne Key Rockeritz, Mr. Kiland, Mr. Welo, Ranzjetter, Torgersen og Weaver, som før er mere eller mindre bekendt blandt vore Landsmænd.

Skytshestene.

To skytsheste var en gang spændte hver for sit læs. Da den svagere af dem begyndte at gaa træt, inden de var halvveis, sagde den til den anden: „Kjære dig, hjælp mig med en del af læsset! Ellers naar jeg aldrig frem.“ „Nei,“ svarede denne, „jeg svarer blot for mig selv; du maa gæve dig, bedst du kan.“ Den trettede hest kunde ikke holde ud længere. Den styrtede straks efter døt til jorden. Skytsbonden stjætede da dens læs over paa den anden, som nu alene fik slæbe frem begge læs.

Alle er vi skabte til at hjælpe hverandre og til med enige kræfter at bære byrder.

Fest for det norske Bibelselskab.

I Anledning af det norske Bibelselskabs 75 aarige Bestaaen afholdtes Allehelgensaften Fests i „Vor Frelsers“ Kirke i Kristiania.

Efter Afhyggelsen af Luthers Salme „Vor Gud han er saa fast en Borg“ prædikede Pastor Vogt over Apofil. Gjern. 20. 32.

Guds Ord alene besvarede Menneskets Spørgsmaal: Hvorledes skulde en Synder finde Naade hos Gud? Guds Ord stod alle Dage som det levende Vidnesbyrd om Jesu Kristus, Menneskets Frelser, Guds Ord var den usforanderlige Guds Sandhedsberer gennem Tiderne.

Men Ordetslys var blevet fordunklet, og Aarhundreders Bilsfarelser havde brudt dets Straaler. Da var Luther den Mand, der igjen bragte det til at skine klart for Folkene. Som en Sandhedsherold forkyndte han atter rent Evangeliets Væere om Synd og Naade. Og som han tydelig havde forkyndt Guds Ord, saaledes gif ogsaa hans Stræben ud paa, at dette Ord skulde blive almindelig udbredt, blive et Folkets Gie og findes i hver Mandes Haand.

Det samme Maal havde ogsaa det Selskab stillet sig, hvis Fests nu blev fejret. Af det norske Bibelselskab var

Yøbet af et tredjededels Aarhundrede den hellige Skrift spredt over det hele Land i en Mangfoldighed af Exemplarer. „Livets Brød“ var bragt det hele Folk og for en ringe Pris. Ingen behøvede at savne det. Nu kunde det selv hos Vapperne møtte den Hungrende, ligesom ogsaa de Blinde smagte dets Sødme.

Taleren udtalte til Slutning den Ven, at Bibelen som Folkets b. bste og troeste Ven alle Dage maatte blive „Reglen og Rettesnoeren“ for dets Tro og Liv.

The Bishop Hill Colony.

Dette er Titelen paa en engelsk Afhandling, som vor Landsmand Cand. Theol. Michael A. Wikkelsen ved Johns Hopkins University har udgivet. Det er nærmest et Præstet, t for „Fellowship“ i Historie og man kan lase denne Prøve paa moderne Historiefortælling med stor Interesse. Sproget er rent og flydende, Udviklingen er rolig og jevn, ligesom Emnet behandles med Omhu og Sympati. Det er de svenske Jansonniters Historie, deres Oprindelse i Sverige og deres Skjæbne i Amerika, som Forfatteren har givet sig af med. —

Kandidat Wikkelsen er Søn af Pastor og senere Prof. Wikkelsen. Han voksede op i Chicago, er Graduent fra Luther College i Decorah og Luther Seminary, Winneapolis, har desuden studeret blandt Dyfsterne i St. Louis, og nu snart i 3 Aar ved Johns Hopkins, hvor han valgte Historie og Statsøkonomi til Hovedfag. Paa denne fuldbendte og alsidige Uddannelse, samt hans naturlige Begavelse som Skribent stætter vi os, naar vi med mange andre ispaar ham en ærefuld Fremtid, og vore Landsmænd burde nu alle som en opmuntre ham ved at købe dette hans første literære Forsøg, som endog har opnaaet at blive trykt i The Johns Hopkins Press, Balti-

more, Md. — Bogen koster heftet 50 Cents. Indholdet er af religiøs-social Karakter og særdeles lærerigt. —

P. L.

Undertegnede ønsker ogsaa at udtale sin hjertelige Tilslømmning til ovenstaaende.

Især har Skriftet tiltalt mig paa Grund af sit ligefremme, klare og nøgterne Sprog. Efter mit Skjøn: er der i hele Skriftet intet Spor af søgte eller svulstige Talemaader, og langt mindre Fraaser. Denne Omstændighed giver et godt Vidnesbyrd til Fordel baade for Skriftets Forfatter og for Fakultetet, som skal bedømme det.

Endelig maa ogsaa det Puske her udtales, at flere unge Mænd med den Uddannelse, som Cand. Wikkelsen har, maatte i Skrift og Tale træde i Striden for sin lutherste Tro og vise, hvor de færdes, at de ogsaa elsker Reformationskirken overordentligt store aandelige Skatte.

B. H.

Sløjd.

Sløjd er et svensk Ord, som nu passerer gennem alle kulturede Nationers Lande. Det staar nemlig i Forbindelse med den Omdannelse af det høiere Skol. væsen i Europa. Man lægger nu mere end før Vægt paa den fysiske, legemlige Opdragelse, som herefter skal ske ved Gymnastik og Sløjd (Haandgjerning). Skolekommissionen i Norge foreslaar, at Træsløjd optages som fast, tvungent Fag i samtlige Klasser af Middelskolen med 3 Timer ugentlig i 1ste til 3dje Klasse og 2 Timer i 4de Klasse. Hvorvidt Sløjd ogsaa bør blive fast Fag i Gymnasiet (Collegiet), overlades til Fremtiden at afgjøre.

Undervisningen i dette Fag skal gives af pædagogisk dannede Lærere, som ved Siden deraf har faaet den fornødne tekniske Dannelse.

Maalet for Sløjdundervisningen foreslaaes fastsat saaledes: Eleven skal have opnaaet Færdighed i Brug af det ved den sædvanlige Træsløjd almindelig forekommende Værktøj, have lært at vedligeholde dette, kunne forstaa en simpel Arbejdsstegning og forberede en i det daglige Liv forekommende Brugsgjenstand (s. E. en almindelig retvinklet poleret Voghylde, et Par Ski, en Kjelte, et Skrin o. l.). Denne Færdighed skal prøves ved Middelskolens Afgangsexamen, og Prøverne i dette Fag tillægges samme Vægt som den i andre Fag.

Jeg ved, hvad der feiler dig.

En hustru fortalte om sin syge mand, at han var bleven saa urolig og al hendes opmuntring hjalp intet. Da faldt hende pludseligt ind, hvad der feilede ham; hun sagde: „den Herre Jesus mangler dig!“

Derpaa hørte hun sig, bad hjertelig til Gud, og da hun havde endt, sagde han: „Min Hustru, det gjorde godt.“ (Jak. 5, 15).

„Menneskens Søn.“

Den bekendte norske Maler Chr. Skredsvig har udført et Billede med Titel „Menneskens Søn.“ Malerens Opgave er denne: Hvorledes vilde Menneskens Søn have seet ud, optraadt og blevet modtagen, om han var født og havde levet i Norge nu i vor Tid? Maleriet har været udstillet i Paris og nu sidst i Norge, og ude som hjemme har det vakt baade Forargelse og Beundring. Følgende Anmeldelse er efter „Stilling-Magazin“:

„Menneskens Søn“, der vandrer om fra Gaard til Gaard, taler Sandhedens og Troens Ord til alle, som „arbejder og ere bejærede“, hjælper de syge og lidende og velsigner de sjæle Bern, han er ventet til denne Pondegaard om Kvælden. Gaml. mor har bredt Aaklæder ud paa Traakken foran Svaldøren og holder paa at plynke op med nogle Blomster i Potter. Det er for tidligt paa Vaaren endnu, til at hun har kunnet faa fat i Heggeblom og Syrin. I Svaldøren staar en ung Pige, Datteren, der har plynket sig med en lys Sirtses Kjole og netop knytter et lidet „Aravetsrklæde“ om Halsen. Nede paa Tunet lige ved staar Gamlen med den brune, slidte Straahat i Hænderne, som han holder paa Kyggen. Denne Gruppe danner Forgrundspartiet i Maleriet til Venstre for Tilskueren.

Til Højre i Forgrunden triller en Arbejdsmand sin syge Kone i en Trillebør med Fuder og Aaklæde ind paa Gaarden.

Mellemgrunden optages af en større Gruppe, der igjen danner to Partier. I den ene, noget til Venstre for Billedets Midte, ses „Menneskens Søn“, der signende lægger sin Haand paa en liden, gulløkket Piges Hoved, medens hun byder ham en liden „Kost“ af vaarlige Markblomster. I Partiet til Højre ser man „tre konditionerede“, som det hed i gamle Dage. Det er nok Presten, der er ude paa en „Aftenpromenade“, Fogden og en ung theologisk Student. De synes at overlægge med hverandre om, hvorvidt det egentlig er lovligt og tilfældigt, at denne „Vagmand“ saaledes strejfer om fra Gaard til Gaard.

Længst fremme i Mellemgruppen ved Laavebroen til Højre staar en ung Kone eller Pige med et lidet Barn paa Armen. Hun staar for sig selv og trænger nok til Trost og Hjælp, hun ogsaa, kanske mest af alle.

I Baggrunden ser man Folk komme op over Pakkestraaningen, hvor Vejen fører til Gaarden. De har hert, at „Menneskens Søn“ var ventende tilgaards her ikveld.

Baggrunden afflattes med en vakker Aakli, ved hvis Fod der skimtes et blankt Tjern; end længere tilbage gøres nogle fjerne Aaser, og over det hele lyser en vaarlig Himmel, hvis lette Skyer rødmer under den nye sunne Kvældsols sidste Str.

Der hviler over hele Billedet en forunderlig Ro, en mild, gripende Stemning, der gjør, at man første Gang ganske uvilkaarlig færdes stille og taler dæmpet, naar man staar foran det. Den store Vaar- og Aadebygning, der fra Højre strækker sig langt ind i Maleriet, og hvis Teglstenstæg staar skarpt mod Kvældshimmelen, gjør sit til at give det hele en vis stille, fredelig Karakter. Den store, larmende Verden er lukket ude.

„Menneskens Søn“, den Figur i Billedet, efter hvilken

det har faaet sit Navn, er af Skredsvig fremstillet som en Mand af „Folket“, en Arbejder eller Haandværker, slank, kanske lidt svagt bygget. Haaret og det korte Skjæg falder lidt i det rødlige. Panden er ren, fint skaaren, og der hviler over Ansigtet, som han staar der med Hovedet let bøjet ned mod det lille Barn, en egen, tankfuld Bæmød.

Troens greb.

Far og søn gik engang paa en vei; den ene side af veien var en steil, brat bakke. Som de gik, mistede gutten fodfaste og gled nedover. Men han fik tag i en liden busk, og der hang han mellem himmel og jord. Slap han, var det døden. Faderen rakte sin stav og bad ham tage fat i den, saa vilde han trække sin søn op.

„Nei, far, da falder jeg,“ svarede gutten. „Vare holdt godt fast,“ sagde faderen. Gutten blev overtalt og greb i sin faders stov istedenfor i busk.n. Det var et greb for livet; men han blev frelst trukket op.

Saaledes er det med troen paa Gud. Naar vi slipper alle vore egne tag og holder i Guds stav, da vil han trække os op fra dybet, og vi skal prise hans navn.

Vantro.

I 1889 brændte den store „Tribune Building“ i Minneapolis, hvorunder flere mennesker satte livet til.

Der fortælles, at raabet „brand“ led saa tidlig, at alle kunde have frelst sit liv, hvis de straks havde lyttet til dette varsko og løbet ud. Men der var ofte ildløs i et eller andet værelse, og man hørte saa ofte brandraab, uden at ilden fik gribe om sig. I det sidste var man kommet saa i vane med at høre allarm, at ingen bred sig om at tage nogen advarsel. Derfor sad de aller fleste ganske rolige ogsaa denne gang, skjyldt der lød band fra et værelse i en af de nedre etager. Først da røgen steg opigjennem bygningen, forstod man, at der virkelig var fare og søgte at fly ned. Men for sent for saa mange! Ilden slog om sig med rasende fart og stængte udgangen.

Just saaledes gaar det til ogsaa i det aandelige. Hver Søndag forklynder Guds tjenere, at der er fare, at man bør fly for Guds vredes ild.

Men man hører raabet og blir saa vant til de samme formaninger, at de fleste ikke ønsker dem, før det blir for sent.

I Jesu navn skal al vor gjerning ske.

En norsk saloonkeeper saa tilfældigvis i en salmebog, fjørend han en søndag morgen gik til sin saloon. — Hans øie faldt just paa den første salme i Landstads salmebog: „I Jesu navn skal al vor gjerning ske.“ Denne begyndelse bragte ham til nærmere eftertanke. — „Kan jeg drive min saloon Jesu navn?“ spurgte han sig selv. „Det kan jeg vist ikke,“ og medens han læste videre, modnedes et villigt forfæt i hans hjerte at ville leve efter ordet. — Han gik rolig og taus til sin saloon, tog sit oplag af sterke drikke og tømte udover gulvet. Saaledes fik han en brat ende paa den skammelige trafik; derefter begav han sig ud til en farm, hvor han levede resten af sit liv i landlig ro.

Regn og solskin.

„At, om solen altid skinnede!“ sagde Fredrikke en kold regndag. Hendes ønske syntes blive opfyldt. Uger gik, uden at man saa en sky. Men den lange tørke gjorde stor skade paa ager og eng; selv i Fredrikkes have visnede blomster og andre vekster, og hendes lin, over hvilket hun havde glædet sig saa meget, blev knapt en finger langt.

„Ser du nu,“ sagde moderen, „at regnet er lige nødvendigt som solskinnet. — Paa samme maade var det for os mennesker ikke nyttigt at have idel glade dage. Døde dage, forger og lidelser maa komme over os, forat vi skal bære gode frugter.“

„Hjertet styrkes ved at lide,
Armenes mustler ved at slide,
Stemmen høves i et blæst.“

Rog eders ertes.

„Gutter,“ sagde en gammel mand en dag til en skare børn, som var forsamlet om ham, „har I hørt om de to mænd, som gjorde en valfart til staden Voretto i Italien?“ „Nei, farbror Johan,“ raabte alle børnene, „men vær saa snil at fortælle den for os.“ „Hør da opmærksomt efter,“ fortsatte den gamle mand. „En katolsk prest gav begge mændene det raad at lægge ertes i sine sko; thi derved skulde deres valfart blive saa meget fortjenstfuldere. De fulgte hans raad, drog til Voretto og siden hjem igjen.“

Den ene sølte sig ikke træt af veien og saa ret rask ud. — „At,“ udraabte den anden med sørgmodigt ansigt, „jeg har virkelig gjort et tungt arbejde. ertesne har saaret mine fødder, saa lang tid vil gaa hen, inden de atter blir lægte. — Hvoraf kommer det, at du ser saa fornøjet ud, som om du skulde have tilbagefagt veien i vogn?“ „O,“ svarede den anden, „veien var paa ingen maade besværlig for mig; thi jeg togte først mine ertes.“

„Fortsæffeligt,“ raabte gutterne, idet de brød ud i latter. „Fortsæffeligt!“ „Ja,“ svarede farbror Johan, da han stemte i med deres latter, „det var efter min mening klogt gjort. Og derfor, mine gutter, om eders lekser er svære, om I har noget tungt arbejde at udføre, om I faar strenge lærere, og alt synes vorde eder stor mæie og besvær: da tog eders ertes. Det vil sige: overvei, om der ikke findes noget middel, hvorved I kan beseire vanskeligheden og gjøre besværlighederne paa eders livsvei mindre følelige. Jeg vil nævne nogle midler, hvorved man kan gjøre det let, som ellers vilde være tungt og vanskeligt:

1. Flid.
2. Orden.
3. Ovlse.
4. Villighed.
5. Taalmodighed,

samt og ikke mindst bed til Gud, som giver naade, visdom og allehaande gaver, hvorved det vanskelige blir let, det tunge og haarde taaleligt, ja endog det bitre sødt.“

* * *

I en retsal i Baltimore blev en forbryder ført frem for dommeren og haardt anklaget. Dommeren spurgte ham, om han kjendte de 10 bud eller landets lov. Forbryderen anstillede sig ret dum, svarede benegtende og søgte at dække sin forbrydelse. Dommeren læste derpaa loven for ham og paastod, at den anklagede kunde og skulde have vidst den, — derefter gav han ham en passende straf.

Saaledes skal det gaa ogsaa paa dommens dag, naar den store domsbog lades op, og den almægtige Gud skal dømme verden. Spørgsmaalet blir da: „Har du haet lyst til min lov (Guds ord) og vandret i mine bud ords stikke?“

Gaader.

1.

Gutterne smaa
Mig kunstigen slaa.
Biskene smaa
Blindt i mig gaa,
Eksjonne og stygge
Bag mig er trygge;
Tog de mig paa
Ingen dem saa.

2.

Mig at danne koster Møie,
Strafsomhed og stille Taal;
Du maa bruge godt dit Die,
Bæbne dig med skarpen Staal.
Med et Skædens Emil du vender
Tidt dit Vlik imod min Pragt;
Et Par fine, hvide Hænder
Har da mig til Verden bragt.
Hvis mit sidste hørt du river,
Blot et Bogstav menes her,
En Person tilbage bliver,
Som du har af Hjertet kjær.

Opløsning paa Gaaderne i Nr. 10.

1. Skumring. — 2. Død.

Indkomne Bidrag for Pacific Lutheran University.

(Samlet ved Pastor Moses i Viking, Whatcom Co., Wash.)
E. H. Bakkerud: \$5.00. — T. Bakke: \$5.00.
— Mrs. Helene S. Howem: \$5.00. — Ola S. Howem: \$1.00. — La S. Ruc: \$0.50. —
Kristian Henriksen: \$0.50. — Martin Anderson: \$0.50.
— Hans Skillestad: \$0.50. — (Til sammen \$18.00.)

Betalende Subskribenter.

A. C. Anderson: Ambon. — Erik Ellingsen: Sømber. — Mr. Hoff: Viking. — J. A. Bergley, Rev. P. Roguli: Franklin. — Hannah Song: Pennock. — Mrs. Ingebor Gordon: Mt. Horeb. — Hans Johnshøj: Starbuck. — Lina Fritsveld: Port Townsend. — Mrs. Chr. Lee: Minneapolis.

Tacoma Building & Savings Association

Spare-Bank,

Theaterbygningen Hjørnet af C og 9 de Strs.

Åben daglig fra Kl. 10 til 3.

Løverdags fra Kl. 10 til 1 og 6 til 8 Aften.

Indbetalt Kapital \$100,000.

L. E. Post, President.

E. H. Hatfield, Vice President.

P. V. Caesar, Kasserer.

J. Le. B. Johnson, Assist. Kasserer.

Betaler 6 Procent aarlig Rente paa Spare-Indskud.
Renten krediteres kvartalsvis.

Ward T. Smith Company.

Incorporated April 10th, 1891.

Capital Stock Paid up, \$100,000.

Room 307 California Building,

TACOMA, WASH.

Ward T. Smith Co. eier og sælger alle Lotter rundt
Lutheran University. Lotterne sælges for 100
Dollars pr. Lot, 25 x 100 Fod, Hjørnelotter koster \$25
extra og sælges kun i Forbindelse med de 3 nærmeste Lotter.
Betalingsvilkårene er: mindst 10 pr. Ct. Kontant og 5 pr. Ct.
hver Maaned eller 25 pr. Ct. Kont., 25 pr. Ct. om 6 Maaneder,
25 pr. Ct. om et Aar og 25 pr. Ct. om 18 Maaneder, — eller 50
pr. Ct. første Maaned og Resten om et Aar eller 18 Maaneder.
Er alt betalt inden 6 Maaneder, kræves ingen Rente, ellers er
Renten 6 pr. Ct. For fuld kontant Betaling gives 5 pr. Ct.
Afflag (Discount) af Kjøbesummen. Recording of Deeds
koster \$1.25 for nogle og 1.50 for andre; en Abstract of Title
koster \$2. Glem ikke at faa disse vigtige Papirer i Orden.

THE LUTHERAN
UNIVERSITY HERALD

Udkommer en Gang om Maaned og
koster forskudsvis

50 CENTS PR. AAR.

ADRESSE:

"THE LUTHERAN UNIVERSITY HERALD,"

California Building, Room 307,

TACOMA, WASH.

Redaktorer: Past. B. Garstad og Past. P. Langseth.

* * *
Subskribentjamlere

faar paa 5 betalende Abbonenter den 6 te frit.
Send ind straks Penges for en Aargang, 50 Cents.

PIANOS

••• AND •••

ORGANS.

* * * * *

Wholesale and Retail.

* * * * *

LARGE STOCK, NEW STYLES,

LOW PRICES, EASY TERMS.

D. S. JOHNSON.

— NO. 4, THEATRE BUILDING, —

TACOMA.

Sto og Stovler

til billigste Priser og af bedste Sort
hos

S. Olson, 1912 Jefferson Av., Tacoma.

Fresh Spring Stock regardless of Cost
sælges nu. Gaa og se dig ud, hvad du ønsker. „Med med
de høje Priser," siger S. Olson. Herald anbefaler paa
det bedste.

Entered at the post office at Tacoma, Wash., as second
class matter.